

**EMMA
STRAUB**

**NEM
VAGYUNK
MÁR
GYEREKEK**

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2021

Szüleimnek, akik mindent megtettek értem,
és gyermekeimnek, akikért mindent megteszek

„Ha egy érzést kimutatsz,
bumerágot hajítasz...”

ABBA

„Senkit sem könnyű szeretni,
ne bánkódj, kedvesem, csak mondd, hogy megpróbáltad!”

Sharon Van Etten

„Neked a csalódás a mindened.”

The Magnetic Fields

A gyors halál

Astrid Strick soha, negyvenéves ismeretségük során egyetlen napig sem kedvelte Barbara Bakert, de amikor Barbarát a városi körforgalom keleti oldalán, a Fő utca és a Morrison sarkán halálra gázolta a megengedettnél gyorsabban hajtó, üres iskolabusz, Astrid tudta, hogy megváltozott az élete, és az előlött érzett döbbenete nagyon hasonlított a megkönnyebbülésre. Eleve zsúfolt nap állt előtte – délelőtt kertészkedett, tizenegy harmincra a fodráshoz volt bejelentkezve, majd az unokája, Cecelia érkezik két bőrönddel és nulla szülővel (ott nem iskolabusz-baleset történt, csak környezetváltozást tartottak szükségesnek), és ő fog kimenni elé a claphami vasútállomásra, hogy hazavigye a Nagy Házba.

A busz nem sokkal tizenegy után ütötte el Barbarát. Astrid a körforgalom belső sávjában, a városközpont zöld körén parkoló autójában ült, és a haját igazgatta. *Mindig ez van, nem? Az ember haja mindig akkor néz ki a legjobban, amikor elő van jegyezve vágásra.* Otthon nem szokott haját mosni, kivéve, amikor az óceán partján jártak, vagy klórozott vízben úszott, vagy véletlenül idegen anyaggal (festék, ragasztó) került kapcsolatba. Nem, Astrid haját Birdie Gonzalez mosta minden hétfőn immár ötödik éve, előtte pedig Nancy ugyanabban a fodrászatban, az Örök Szépségben, amely a körforgalom délkeleti oldalán helyezkedett el,

a Claphami Hitelunió és a Susan könyvesboltja közötti negyedkörben, Spiro palacsintabüféjével átellenben, ha az ember átkukucskált a körforgalom füvesített közepén álló fehér filagória nyitott oldalain. A szakszerű hajmosás igénye az anyja nemzedékétől maradt rá, noha az anyja nem élt ezzel a luxussal, tesék, ő viszont igen. Nem lehetett költséges szeszélynek nevezni, ha egy tisztességes hajbalzsam árával hasonlította össze. Birdie minden nyolcadik vasárnapon vágott is Astrid hajából. Nancy egy kicsivel szebben vágott, Birdie viszont ügyesebben sampozott, és Astrid soha nem volt hiú, csak gyakorlatias. Nancy különben is nyugdíjba ment, és nem hiányzott Astridnek. Birdie texasi volt, a szülei mexikóiak, és Astrid úgy találta, hogy olyan, mint a napsugár: ragyogó, meleg, néha kíméletlen, de mindig jót tett a kedélyállapotának.

Közeledett a nyár vége, vagyis Claphamet nemsokára megint hétfőtől péntekig visszakapják az állandó lakosok. A gyerekek megint iskolába járnak majd, a nyaralók megint csak hétvégén jönnek, és az élet visszazökken a nyugodtabb ritmusába. Astrid szemügyre vette a bőrért, nem jelentek-e meg rajta foltok. Aki a Hudson völgyében a szabadban tartózkodik, kiváltképpen, ha elmúlt huszonöt éves, két dologtól tarthat: a kullancsoktól és a bőrráktól. Astrid a visszapillantó tükörben figyelte a város délelőtti jövés-menését: elcsigázott nők vánszorogtak ki a városháza épületéből, hónuk alatt föltekert jógaszőnyeggel; tehetős nyaralók sétáltak a járdán, nézték, mit vásárolhatnának, ami az elmúlt három hónap során valamiképpen elkerülte a figyelmüket; helyiek kávéztak Spirónál és a Croissant City pultjánál, ahol a hét minden napján reggel fél nyolckor újsággal a kezükben ott ültek a hatvanöt éves claphami férfiak. Frank, akié a barkácsbolt volt, ahol az ablakventilátortól kezdve a friss tojáson és a szárazelemeken keresztül egy kisebb DVD-gyűjteményig mindent kapni lehetett, a napellenzője alatt ácsorgott, kamasz fia pedig éppen megállt a kocsijával a vaskapu előtt. A kisebb üzletek, amelyek CLAPHAM feliratú pólókat és pulóvereket árultak, csak délben nyitottak. A Fő utca legelegánsabb üzlete, a Satöbbi bu-

tik, amelynek a nevét Astrid stilisztikai és filozófiai tekintetben is irritálónak találta, szintén délben nyitott, amit azért tudott, mert nem szívesen ugyan, de ott vásárolta a ruhatára zömét.

Tekintete az értelmetlen, trapéz alakú szörnyűségre vándorolt, amely minden claphami lakosnak szúrta a szemét, akár egész évben ott lakott, akár csupán jöttment volt. Az épület egy éve állt üresen, belül, a hatalmas térben semmi, csak amit a legutóbbi bérlő benne hagyott: egy létra, két doboz festék és három jól megtömött szemeteszsák. A kirakatába ELADVA táblát tettek egy telefonszámmal, amely már rég nem működött. A megyei nyilvántartás szerint, amelyhez bárki hozzáférhetett, akit érdekelt – és Astridet érdekelte –, az épületet egy évvel azelőtt valóban eladták, csak senki sem tudta, kinek; de akárki vette is meg, nem kezdett vele semmit, csupán a porcicák szaporodtak benne. Pedig fontos lett volna tudni, mi költözik oda: ha egy nagyáruház vagy egy országos hálózat, abból háború lesz. Kongathatják a lélekharangot a városért, úgy meg fog változni. Amikor bejött a Rite Aid gyógyszertárlánc, még csak nem is magába Claphambe, hanem a külterületére, ahol tényleg szükség volt patikára, elszabadult a pokol. Astrid a mai napig megtartott egy TÁMOGASD A HELLYIT! transzparenst a postaládája mellett a földbe szúrva. A táblákat a saját költségén csináltatta, és szétosztogatta őket. *És ha a központba költözött volna?* Ezt Astrid elképzelni sem tudta. Ha az, aki ezt a trapéz alakú épületet megvásárolta, nem hallott róla, vagy nem érdekelte az egész probléma, akkor itt utcai zavargások várhatók, és a legnagyobb vasvillát Astrid fogja vinni.

Mivel az épület a körforgalom keleti oldalát foglalta el, és az autók többsége abból az irányból hajtott be Claphambe, a látogatókat szégyenszemre egy nagy, üres kirakat köszöntötte. Sal pizzeriája, a közvetlen szomszédjában, szerencsére mutatós volt, a falakat piros-fehér csempével burkolták, az elviteles dobozokra a bajuszos tulajdonos arcképét nyomták.

Barbara a járdán állt, az Örök Szépség előtt lévő postaládánál. A kocsija, egy ferde hátú, zöld Subaru, a lökhárítóján A MÁSIK KOCSIM EGY MACSKA feliratú matricával, a városháza előtt parkolt,

ahol egyebek mellett a polgármesteri hivatal, egy szövetkezeti óvoda, egy jogastúdió és a téli termelői piac üzemelt. *Vajon feladott egy levelet, és éppen vissza akart szállni a kocsijába? Vagy az ELADVA táblát nézte a túloldalon, hátha megtud valami újat? Most már sosem derül ki.* Astrid látta, ahogy Barbara a kocsija első lökhárítója előtt az úttestre lép, ekkor érkezik a Claphami Általános és Középiskola hatvannégy üléses sárga busza, telibe kapja és nesztelenül ledönti a lábáról Barbarát, ahogy Astrid unokái a játék katonáikat. Astrid felcsapta a napellenzőt, és kipattant az autójából. Mire átért az úttesten, már féltucatnyian odagyűltek. Folyt a vér, máskülönben nem volt semmi gyomorforgató, amit egy tizenkét éves ne láthatott volna a tévében. Astrid látott már közletről halálesetet, de ilyet még nem, hogy az utcán, mint egy mosómedvét...

– Üres volt – állította Randall. Az ő tulajdonában volt a benzinkút, ennélfogva járműügyekben szaktekintélynek minősült. – Csak a sofőr volt rajta. Gyerekek nem.

– Letakarjam? Nem szabad letakarni, ugye? Ugye? – kérdezgette Louise, aki a jógaórákat tartotta; egy kicsit butuska, de aranyos lány, aki sose tudta, melyik a jobb meg a bal oldala.

– Hívom a rendőrséget – mondta egy idegesnek látszó férfi, és természetesen ez volt a helyes teendő, noha két sarokra esett a rendőrőrs, és a rendőrség itt már nem tehetett semmit, legalábbis Barbaráért nem. – Halló – mondta a telefonba, és elfordult, mintha ezzel megkímélné a látványtól a többi bámészkodót. – Baleset történt.

– Ó, jóságos ég! – kiáltott fel Birdie, amikor kilépett a fodrászattól. Észrevette Astridet, és félrehúzta. Egymás könyökébe kapaszkodva, némán álltak, amíg a rendőrség meg nem érkezett; akkor Astrid felajánlotta nekik, hogy megadja Barbara férjének a telefonszámát és lakcímét. Mindig naprakészen vezette a telefonszamos füzetét, pontosan az ilyen esetekre, mert sosem lehet tudni. A mentősök fölnyalábolták és hordágyra tették Barbara testét. Amikor a mentő elhajtott, Birdie gyengéden a fodrászat ajtaja felé taszigálta Astridet.

Az Örök Szépség előnyére változott az évek során, modernizálták egy kicsit. Keret nélküli tükröket és ezüst alapon sötét geometrikus mintás tapétát választottak, hogy elegánsabbá tegyék a fodrászatot, de nemigen lett az. Birdie nem bírta magát rávenni, hogy eltüntesse a poros potpourrit a vécéből, sem a hímzett párnákat a bejáratnál lévő padról. Ha valaki előkelőbb fodrászatba óhajt járni, csak tessék, keressen magának.

– Nem tudom elhinni – mondta Astrid. Táskjáját a padra tette. Üres volt a fodrászat, mint minden hétfőn, mert ilyenkor zárva tartott a nagyközönség előtt. – Nem tudom elhinni. Sokkot kaptam, biztos, hogy sokkot kaptam. Ide figyelj! Nem működik az agyam. – Elhallgatott. – Aneurizmám lett?

– Nem lett aneurizmás. Akkor már meghaltál volna. – Birdie gyengéden, a könyökénél fogva a hajmosóhoz vezette. – Próbálj megnyugodni! – Birdie Heron Meadowsba, a Clapham határában lévő idősoththonba is eljárt hajat vágni, és sztoikus nyugalommal viszonyult a földi szenvedéshez. *A végén mindenki csoszog.* Astrid leült, hátradőlt, és nyakát a hajmosó hideg porcelánjának támasztotta. Lehunyta a szemét, és hallgatta, ahogy Birdie megnyitja a meleg vizet, és a kezén ellenőrzi a víz hőmérsékletét.

Ha Randall jól látta, és valóban üres volt a busz... Ez fontos. Astridnek három gyereke és három unokája volt, de ha egy sem lett volna, egy gyermek elvesztése a legszörnyűbb tragédia, rögtön utána a fiatal szülő jön, aztán a rákkutatók, a hivatalban lévő elnökök, a filmcsillagok és mindenki más. Az ő – Astrid és Barbara – korosztályuk túl öreg már ahhoz, hogy a halálukat tragédiának lehessen nevezni, és tekintve, hogy Barbarának nem volt gyereke, inkább áldásnak fogják tartani, mármint úgy érteve, hogy a busz nem valaki mást ütött el. Bár ez nem igazán tisztességes Barbarával szemben. Férje volt, macskái voltak. Évtizedekkel korábban az általános iskola előtti zebránál volt önkéntes felügyelő. *Ó, micsoda fintora a sorsnak! Legalább nem azon a sarkon történt,* gondolta Astrid, és sóhajtott egy nagyot, miközben Birdie a fejbőrét vakargatta rövid körmeivel.

Mi járhatott Barbara fejében, amikor száguldott felé a busz? Miért ott parkolt, miért nem a túloldalon? Milyen elintéznivalókat írt össze aznapra? Astrid felült, hajából a víz a nyakába és a blúzára csöpögött.

– Jól vagy? – kérdezte Birdie, törülközőt terítve Astrid vállára.

– Nem – felelte Astrid. – Nem hiszem. Még csak nem is... Tudod te is... Még csak nem is szerettem Barbarát. Egy kicsit, hogy is mondjam, meg vagyok rendülve.

– Ebben az esetben – mondta Birdie, és megkerülte a széket, aztán leguggolt, hogy egy vonalban legyen a szemük – menjünk hátra! – Birdie szája egyenes vonal volt, rezzenéstelen, mint egy katolikus tanítónőé. Ő mindig tudott megoldást.

Astrid lassan bólintott, és nyújtotta a kezét. A hajmosó mögött húzódó félfalat megkerülve abba a részbe mentek, ahol egy Jessica nevű, szemöldök nélküli fiatal nő a hét három napján mások testszőrzetét gyantázta le, és egymás mellé feküdtek a széles matracon, Astrid a hátára, Birdie a könyökére feltámaszkodva. Astrid behunyta a szemét, hirtelen kimerültnek érezte magát. Idővel kialakult a dolgoknak egy bizonyos ritmusuk és sorrendjük, és Birdie szokás szerint először csak az arcát, a fülét és a nyakát csókolgatta gyengéden, a száját nem, de az a nap más volt, mint a többi, Astrid tehát felnyúlt, és a szájára húzta Birdie száját. *Nincs veszteni való idő, rövid az élet. Mindig jöhet újabb iskolabusz. Hány figyelmeztetés kell még? Ebből most értett. Astrid hatvan-nyolc éves volt, özvegy. Jobb későn, mint soha.*

2. fejezet

Taxitévé

Cecelia a szülei között ült a hátsó ülésen egy taxiban, amelyet átítatott a kiszellőztethetetlen testszag. Az Amtrak mindenféle elvárásokat támasztott a kísérő nélkül utazó tizenhárom és tizenöt év közötti fiatalokkal szemben, és az egyik ezek közül az volt, hogy egy felnőtt kísérje fel őket a vonatra. Elméletben azért kellett elutaznia, hogy jól érezze magát, Cecelia azonban átlátott a szitán. Tizenhárom éves volt, használta az internetet. Lényegében tanúvédelmet kapott. Nem rúgták ki az iskolából, legalábbis hivatalosan. Csak megbeszéltek, hogy szünetet tartanak, mint a tévében a szülők az elkerülhetetlenül bekövetkező válás előtt. Cecelia futólag tett egy megjegyzést, amikor arról beszélgettek a szüleivel, hogy most akkor mi legyen, hogyan oldják meg a problémát az iskolával. Igazából viccnek szánta. „*Lehet, hogy egy évre a Nagyhoz kéne költözni.*” Csakhogy másnap reggel a szülei olyan vérágas szemmel ültek az apró konyhaasztalnál, mint akik vacsora óta el sem mozdultak onnan, és azzal fogadták, hogy írtak az iskolájának, beszéltek Astriddel, és igen, ezt fogják csinálni. Cecelia nem tudta volna megmondani, kire haragszik jobban – a szüleire, amiért ide-oda rángatják, vagy az iskolájára, amiért engedi, hogy rángassák. Ez nagyon nem volt tisztességes. Sőt, pont az ellentéte volt a tisztességesnek. Szar helyzet volt, még akkor is, ha egy kis lakásból egy nagy házba költözhetett. Ennek minden előnyét durván ellensúlyozta az apokaliptikus

léptékű kudarc és a mérhetetlen igazságtalanság nyomasztó érzése. Cecelia mindent ezerszer elmagyarázott már, mégis itt kötött ki, szóval az igazság többé nem számított. Így járt.

– Ilyenkor nyár végén tulajdonképpen a Nagy Házban meg a völgyben a legjobb. – Cecelia apja, Nicholas Strick, Nicky Stricky a legkisebb gyerek volt a családjában, a tizennyolcadik születésnapja előtt lelépett otthonról, és csak ünnepekre meg különleges alkalmakra látogatott haza, amiért már hónapokkal előre furdalta a lelkiismeret. Nem minősült megbízható forrásnak. A taxi ráfordult a Flatbush Avenue-ra, és a Manhattan híd felé tartott. Cecelia úgy gondolta, hogy az ő apja lehetne a legjóképűbb apa a világon, ha leborotválná a szakállát, levágná rövid, csapzott lófarkát, amelyben többnyire a tarkóján fogta össze a haját, vagy rendes ruhát vásárolna, amit nem állattenyésztőknek vagy cowboyoknak szántak. Mindig úgy nézett ki, mint aki jóképű is lehetne, ha akarna, de hatékonyan megakadályozta benne a szakáll, a ruha és a haj.

– Nagyinak remek az ízlése, és mindenkit ismer – mondta Juliette. Cecelia anyja francia volt, és tudta, mi a jó ízlés, mindenki ezt mondta. Juliette jobban szerette Astridet, mint a férje. Sőt, az is lehet, hogy jobban szerette Astridet, mint a férjét. – Nagy, tiszta uszodáik vannak, és csak azért kell várnod néha, mert valaki lassan úszik, és nem azért, mert százan vannak előtted. Clapham pazar hely, *chérie*, hiszen tudod. Mindig szeretted ott lenni, pedig kisgyerekeknek rémálom az a ház, egyfolytában rettegtem, hogy nekiszaladsz valami éles peremnek. Különben is jobb vidéken, több oxigén jut a véredbe.

Cecelia nem volt meggyőződve róla, hogy ez így van, de nem akart vitatkozni. Viszont ha mégis igaz, akkor hogy képzeltek a szülei, hogy az elmúlt tizenhárom évben megtagadták tőle a maximális oxigénbevitet?

– Már beleegyeztem, hogy legyen így. Jó lesz, tényleg. – Cecelia bőröndjei a csomagtartóban voltak. Így hárman együtt – Cecelia és a szülei – teljesen megtöltötték az autót, mint csúcsforgalomban a gyorsmetrót az ingázók.

– *D'accord* – mondta Juliette, megpaskolva Cecelia combját. Megvonaglott az arca, és az ablak felé fordult. – Jól van.

– Biztos, hogy egyedül akarsz menni? Elkísérhetnénk, segítenénk berendezkedni. – Nicky még sose ajánlotta fel magától, hogy Claphambe megy; lehet, hogy ez már haladás. A szakállát dörzsölgette.

– Apa, jó így. Majd elolvasom újra a *Harry Potter és a Halál ereklyéit*. Csak két óra.

– Mit gondolsz, fogsz boldogulni a két bőrönddel? Van mozgólépcső. – Juliette táncosnő volt, gyakorlatiasan viszonyult az emberi testhez. Ez jó tulajdonságnak számít egy anya esetében. Ha Cecelia gyerekkorában elesett vagy megsebezte magát, Juliette felhúzta a saját nadrágszárát, és mutatott neki egy forradást. Cecelia ezeket igyekezett felidézni magában, amikor gondolatban egyre nagyobbra dagasztotta magában a szüleiből formált bokszsákot. Nem az ő hibájuk volt, de nem is Ceceliáé, és a szülők dolga lett volna, hogy közbelépjenek, és mindent helyrehozzanak. Az ő szülei azonban sose csináltak ügyet semmiből. Az anyja, a táncosnő eljátszotta, hogy nem cigizik. Az apja hippí volt, aki füvet meg kristályt árult fiatalabb hippiknek a neten. A családban a quinoasalátájáról, az öblösen recsegő fingásáról és a vicces, rögtönzött dalairól volt híres, a családján kívül viszont azért, mert a *Jake George élete és kora* című filmben eljátszotta a jóképű középiskolást, amikor maga is jóképű végzős gimnazista volt. Annyira megviselte a kamasz lányok rajongása, hogy buddhista lett, és a rá következő évben elvonult egy tibeti kolostorba. Szóval nem ahhoz a típushoz tartoztak, amelyik bárki érdekében kiabálna és kiverné a balhét, még a saját lányuk kedvéért sem.

– Menni fog, Anya. – Fa formájú légfrissítő lógott le a visszapillantó tükörről, előre-hátra himbálózott, és Cecelia azt figyelte, miközben áthajtottak a hídon. Juliette a hüvelykujjával kinyomta a harsogó taxitévét. Ideális nap volt – felhőtlen kék ég, nulla forgalom. Cecelia már-már sajnálta, hogy el kell utaznia, de eszébe jutott, hogy ha szeptemberben visszatérne az iskolába, a legjobb barátjánője nem állna szóba vele, és mivel most elmegy, mindenki

azt hinné, hogy ő volt hibás. Hogy megszégyenülne! Cecelia Raskin-Strick, aki tizenkét éves koráig, még a múlt évben is az American Girl babáival aludt! És még csak nem is lány műanyagból készültek! Aztán már nem volt szomorú, legalábbis amiatt nem, hogy el kell mennie. Szülei az út hátralévő részében kibámultak az ablakon, Cecelia pedig a sofőr válla fölött előre nézett, és remélte, hogy jó felé mennek.

3. fejezet

Eau de Kecske

Porter fürdőszobájában azért volt kecskeszag, mert Porter is kecskeszagú volt. Nem mindig érezte magán, főleg akkor nem, amikor a kecskével volt, de amikor hazajött, és beállt a zuhany alá, a gőzben kinyíltak a pórusai, és az egész helyiség kecskeakollá változott. Rosszabb volt, amikor sajt szaga volt, leginkább azért, mert az emberek a sajt szagot általában a testszaggal azonosították, ha viszont kecskeszag volt, akkor azért nyilvánvalóan a kecskéket lehetett okolni.

Porter lediplomázott a Hampshire Főiskolán, és olyan gyorsan visszaköltözött Claphambe, ahogy egy ellőtt befőttesgumi átrepül a szobán. Akkor már két és fél éve nem élt az apja, és nagy hülyeségnek tartotta, hogy Massachusettsben járjon főiskolára, de az anyja ragaszkodott hozzá, hogy maradjon. „Mi értelme volna?” – kérdezte az anyja. Mit csinálna Claphamben, egész nap csak ülne és gyászolna? Porter azt gondolta, hogy ha valahol, valamilyen formában megtalálhatja az apját, az csakis otthon lehetséges. Tehát hazajött, és hamar visszatért a kamaszkori szokásaihoz, de a családja egy része lehasadt róla, mintha az apját csak álmodta volna. Mint amikor fél lábon kell megtanulni járni – eleinte nehéz, de aztán úgy megszokta, hogy nem is emlékezett már, milyen volt két lábbal élni.

A gimnáziumban dolgozott helyettesítő tanárként, aztán a Clay Depot nevű drága kerámiaüzletben, a Fő utcán. Amikor a harminchoz közeledett, gyermekkori barátnője, Harriet organikus gazdasággá alakította a szülei birtokát, kecskéket vettek, elolvastak néhány könyvet a fermentációról, és most, majdnem nyolc évvel később, a Mek-mek Claphami Kézműves Kecsesajt kapható volt New York City üzleteiben, Clapham mindegyik éttermében és az ország sajtkülönlegességeket árusító boltjaiban. Harriet a birtokot és a maga kecskéit (két tucat volt összesen) eladta Porternek, és Oregonba költözött a férjével, így a gazdaság immár Porter tulajdonát képezte.

Talán a kecskék miatt nem tűnt olyan ijesztőnek az ötlet, hogy egyedül vállaljon gyereket. Nem jelentett számára újdonságot az asszisztált reprodukció, hogy besegítenek az élet létrehozásába, bár addig csak a kecskéknél ismerte. Spermabanknak ott volt a tenyészbaktelep, és világeletemben elég gazda vette körül, szóval tudta, hogyan lesz a kiskecske. Tulajdonképpen a fősodorhoz tartozó heteronormatív párok viselkednek furán, nemde, amikor mi alapján is választanak maguknak partnert? Hogy milyen a humora? Hová járt főiskolára? Mit csinál csókolózás közben a nyelvével? És aztán a gyerek... Miért nem úgy van ez, hogy mindenki eldönti, kivel szeretne összeházasodni, aztán külön kiválasztja magának a spermát? Az apa végül is meghalhat, bárki meghalhat, miért olyan nehéz ezt megérteni? Nem várható el egyetlen személytől, hogy mindent magára vállaljon, mert ezt a személyt el is lehet veszíteni. Idővel el is fogja veszíteni. Nyilvánvalóan azt tartaná ideálisnak, ha lenne majd egy partnere, aki segít, amikor a gyerek megszületett – nem volt bolond, tudta, hogy csak két keze van –, de nem akart negyvenéves koráig várni. Talán ha egy nagyobb településen élne, ahol szélesebb választékból meríthet, nem érezné ilyen sürgősnek. Csakhogy Claphamben mindenkit ismert, akivel szóba jöhetett a szex, és a szerencsés nyertes nem volt köztük.

Több olyan pasival is járt, aki a gyereke apja lehetett volna: Jeremy, a középiskolai barátja és első szerelme, aki feleségül

akarta venni, amikor Porter tizennyolc éves volt, és most szintén itt lakott a városban vidám feleségével és két iskolás gyerekükkel; Jonah, a főiskolai barátja, aki több füvet szívott, mint amennyi ételt megevett, és aki Vermontba költözött, és a jelek szerint a hivatásának tekinteti, hogy Bernie Sanders mellett korteskedjen a Facebookon; Hiro – egyszer feküdt le vele a füvezővel folytatott kapcsolat ideje alatt –, egy japán diák, aki nem volt fenn semelyik közösségi platformon, és kiguglizhatatlan nevet viselt, úgyhogy neki nyomát vesztette Porter. A szex nem volt jó vele. *De hát mi a jó szex?* Attól még lehetett volna jó férj, jó apa. Ki tudja? És valószínűleg az is, valaki más oldalán. Aztán ott voltak azok a pasik, akikkel a főiskola után feküdt le: Chad, az ügyvéd, akit szexinek, ám unalmasnak talált, mint egy baseballmeccset; Matthew, a túlképzett pincér, akivel járt néhány hónapig, és akinek volt egy másik barátnője is, ennek ellenére éjszaka néha üzeneteket küldözgetett, állandóan üres kis beszéd-buborékok jelentek meg és tűntek el azután, hogy „*Szia, rád gondolok...*”; Billy Wisconsinból, akivel egy Puerto Ricó-i nyaraláson ismerkedett meg, és Porter mérget mert volna venni rá, hogy fehér jegygyűrűcsík van a gyűrűsujján; és aztán Ryan, a legutóbbi barátja, a főiskola óta az egyetlen, akit bemutatott a családjának, és aki valószínűleg nem szerette, gyereket pedig végképp nem akart tőle. Történnék balesetek, de Porter tizenegyedik éve óta fogamzásgátlót szedett, és vele azóta nem történt ilyesmi. Mindeközben a barátainál és barátnőinél vég nélkül zajlottak az eljegyzések, esküvők, babavárók, szülések; kis holdrakétákként távolodtak tőle, mint a gyerekdalban. Mindkét testvérének voltak gyerekei, és közülük legalább az egyik, az unokahúga, Cecelia a legszuperebb gyerek volt, akit a föld a hátán hordott. Most már Porter is szívesen kilőtt volna a maga rakétájával, és nem volt kedve tovább várni a pilótára.

A sperma kiválasztása az online randizás végső formája, ott minden szükséges adat rendelkezésre áll papíron. Porter nem nagyon bízott az önéletrajzokban – azokban mindenki megszépíti az igazságot –, ezért inkább a tényekre szorítkozott. Ő magas,

ezért nem volt fontos, hogy a donor magas legyen; nem zsidó, ennél fogva nem lehet belőle baj, ha a donor az, mármint a Tay–Sachs-kór és egyéb „zsidóbetegségek” szempontjából, magyarázta a reprodukciós endokrinológusa. Porter szeretett volna olyasmiket, amik belőle hiányoztak – motoros koordináció, zenei hallás. Legjobb volt nem elképzelni, ahogy ezek a férfiak egy pohárba önkielégítenek. Nem tudta eldönteni, melyik lehangelőbb: ha egy férfi azért adományoz spermát, mert pénzt kap érte, vagy ha azért teszi, mert kedvére van a gondolat, hogy rengeteg idegen nőnek tőle születik gyereke. Porter nem is gondolt rá. A sperma csak alapanyag, ilyenformán tehát eldönthette, milyen tortát akar sütni. A gyerek egyedül az övé lesz, és ehhez segítette hozzá az, ami a pohárban úszkált. És most kislányt várt. Működött a tudomány, és történtek csodák. A kettő nem zárta ki egymást.

Porter elzárta a zuhanyt, és nézte a lába körül felgyülemelő szappanos vizet. Mindig kis melle volt, és akkor sem indult növéské, amikor a korral terebélyesedni kezdett a teste. Most viszont kikerekedtek és megkeményedtek a keblei, már nem maroknyi zsírszövet volt a helyükön. Puhán párnázott csípője és hasa még őrizte a titkát. Ez szakmai ártalom volt, és Porter úgy gondolta, hogy aki sajttal dolgozik, az ne legyen sovány. Találkozott néha ilyenekkel, leginkább a kiskereskedelmi oldalról, és mindig távolságot tartott tőlük. Fontos, hogy az ember élvezze a terméket. Hála istennek, az ő sajtja pasztörizált.

Most, hogy félidőben járt, és kezdett látszani rajta az állapota, lassan közhírré kell tennie. De előbb a testvéreinek kell elmondania. És mielőtt a testvéreinek elmondja, az anyjának kell elmondania. A legtöbb nő el sem tudná képzelni, hogy ne ossza meg az anyjával, minek néz elébe – számtalan felnőtt nőt látott a reprodukciós endokrinológusa várótermében, akik az anyjuk kezét szorongatták. Astrid Strick azonban nem ilyen anya volt. Ő minden foltot kiszedett a fehér ingből. Meg tudta nevezni a kertje növényeit, felismerte a fákat és a madarakat. Bármit megsütött nulláról. Viszont melegszívűnek nem lehetett nevezni,

nem olyan volt, mint más anyák, akik megengedték a gyerekeknek, hogy az ő ágyában aludjanak, ha rosszat álmodtak, vagy hogy bevizezzék a hajukat a strandon. Astrid mindig – a férje halála előtt is, és utána is – rendet tartott az életében. Megvoltak a maga szabályai és minden időjárásra a megfelelő ruhadarabjai, nem úgy, mint Porternek, aki sem az előbbivel, sem az utóbbival nem rendelkezett. Ez is szerepet játszott a döntésében, nyilvánvalóan. Ő minden este meg fogja engedni a lányának, hogy vele aludjon, ha ez a kívánsága. Meg fogja csócsálni az ételt, és a szájába fogja köpni, ha a baba ezt igényli. Porter szíve olyan meleg lesz, mint egy kályha. Ezt fogja megmondani az anyjának.

Russell Strick szerette az *Alkonyzóna* című sorozatot, és Porternek most az jutott eszébe, hogy az apjának talán így mondta volna el – megkérte volna, hogy képzeljen el egy olyan részt, amelyben előállítanak egy csecsemőt a laborban, és az ő, Porter testébe helyezik. Nem igazságos, hogy a legtöbb embernek még mind a két szülője él, és a gyerekeiknek vannak nagyszülei, meg cuki beceneveik. Porter hozzászokott ehhez az igazságtalansághoz – A diplomaosztóján, a testvérei esküvőjén, az anyja ötvenedik születésnapján, a hatvanadik születésnapján, az összes jeles napon, a rohadt életbe! –, de ettől még nem lett könnyebb. Az apja továbbra is halott volt, így lemarad Porter jeles napjairól is, nem csak a fiaiéről. Örült volna neki, hogy Porter babát vár, talán (furcsa módon, amiről a családban senki nem is akart volna beszélni) még annak is örült volna kicsit, hogy a baba életében ő lesz az első számú férfi, ha a nagybácsikat nem számítjuk. Hogy ő, Nagypapi a legfontosabb. *Nagypapus. Nagypapó. Papi. Papci.* Nem tudni, melyik lett volna, milyen muris becenevet ragasztott volna rá Cecelia, amit aztán a többi unoka is átvesz. Porter azt álmodta egyszer, hogy valami időutazással keveredő csoda folytán az apja volt a gyereke apja is, de azok nélkül a zavaró konnotációk nélkül, amelyekkel az ilyesmi a való életben meg van terhelve – álmában az apja valahogy egyszerre volt az ő nagyapja meg apja, és a baba apja, kortalan szellem, és a család nőtagjai végeztek minden munkát. Olyan volt az egész, mint

egy Brad Pitt-film, amelyen annak ellenére bóg az ember, hogy a kritika szörnyen lehúzta.

Porter átlépett a fürdőkáád peremén, és törülközőt tekert maga köré. Kezével letisztogatta a tükröt annyira, hogy lássa benne magát.

– Felnőtt vagy – mondta magának. – Felnőtt nő vagy, aki-ben egy magzat cseperedik. Ez a te életed. – Oldalt fordult, és a tenyerét alulról a hasára fektette. – Szia! Én vagyok az anyukád, és esküszöm az istenre, hogy minden rendben lesz. Kilencven-öt százaléig biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz. De legalább hetven százaléig. Esküszöm. Ó, a francba!

Aznap elmondja az anyjának. Vagy másnap. Legkésőbb másnap elmondja az anyjának.